

a kérdés: nem volt-e igaza Alexander Bernátnak, amikor valami hasonlót emlegetett a magyar filozófia nemzeti sajátosságaként?

Perecz könyve mindvégig birkózást jelent ama hagyományos kérdéssel is, hogy vajon van-e magyar filozófia. De valójában van-e hát vajon „angol”, „francia”, „német” stb. filozófia? Nem sokkal inkább az egyetemes filozófiának vannak történetileg kialakult „nemzeti” iskolái, s ezeknek sajátos tradíciói? Ha így fogjuk föl a dolgot, a válasz nem lesz oly nehéz. Temesvári Pelbárttól, mondjuk Pauler Ákosig a magyar filozófia története – mint Perecz írja – recepciótörténet. Színvonalas és egyre színvonalasabb recepciótörténet azonban, egyre több eredeti fölvillanással. És Lukácstól, mondjuk Bibóig már valóban eredeti – és ezért egyetemes jelentőségre is szert tevő – filozófusokkal van dolgunk. S ennek a vonulatnak folyamatosan két jel-

legzetes – hol egymással küzdő, hol egymásba fonódó – sajátosságát figyelhetjük meg empirikusan: egyfelől az esszéisztikus megformálásra, másfelől a szociologizáló elemzésre való hajlamot. (Az utóbbi alkalmasint összefügg a magyar szellemi kultúra erős jogi kötődéseivel.) Mindkettő a fiatal Lukács Györgynél jelent meg először teljes vérteteiben: *A lélek és a formák*, illetve *A modern dráma* lapjain. Tetszik vagy sem: a magyar filozófia történetében azóta mindenki Lukács György köpönyegéből bújt ki. Perecz László esszékötete – mellyel a szerző immár véglegesen a magyar filozófiatörténet-írás első vonalában vívott ki helyet magának – maga is e magyar filozófiai tradíció folytatása. (*Ister, Budapest, 2001, 309 o.*)

Lendvai L. Ferenc

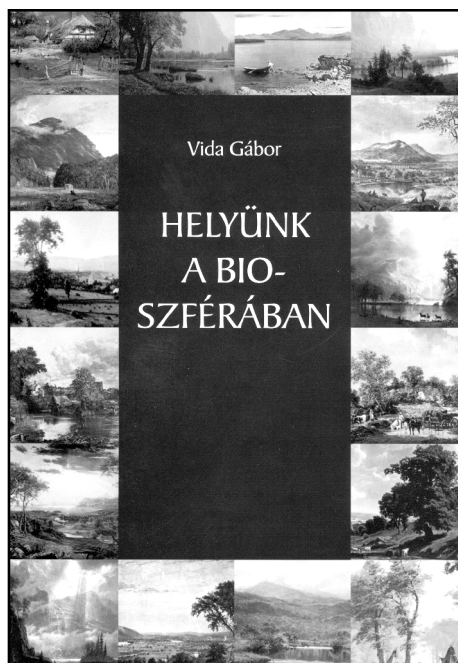
a filozófiai tud. dokt.,
egy. tanár (Miskolci Egyetem)

Vida Gábor:

Helyünk a bioszférában

Korunk, a 21. század embere számos, megoldásra váró feladattal szembesül, a társadalmi egyenetlenségektől a terrorizmusig, a gazdasági kérdésektől a bioszféra kedvezőtlen megváltozásáig. Mint Vida Gábor jelen rövid, gondolatébresztő művéből megtudjuk, ezek a kérdések számos vonatkozásban összefüggnek egymással, és végső soron kapcsolatban állnak a túlnépesedéssel, a földi erőforrások túlzó kihasználásával, a földrajzilag egyenetlen gazdasági fejlettséggel és nem utolsósorban a bioszféra, a természetes ökológiai rendszerek kedvezőtlen emberi módosításával. Vida akadémikus W. S. Broeckert, a nemrég Kék Bolygó-díjjal kitüntetett neves tengerkutatót idézi: *Kék bolygónk a legkritikusabbnak ígérkező évszázadába lép.* E gondolat adja meg a kötet alaphangját, és vonul végig az egyes fejezeteken.

Vida Gábor jól ismert a magyar tudományos és szélesebb közvéleményben mint a

környezetünk jövőjéért aggódó tudós. E könyv első fejezetéből azt is megtudhatjuk, hogy a Természet, a környezet szeretete

hogyan alakult ki benne: hogyan jutott el a vadvirágos réttől a bioszféráig, a könyv fejezeteiben vázolt gondolatokig. Gondolatai leírását a jelenlegi környezeti helyzetkép áttekintésével kezdi (második fejezet), majd röviden tájékozódhatunk az élet, a bioszféra fejlődéséről a Föld története során (harmadik fejezet), továbbá az ember környezetalakító szerepéről (negyedik fejezet). Ezután két nagyszerű fejezet következik, melyben az olvasó a természetes ökoszisztéma, illetve az ember által létrehozott mezőgazdasági és városi ökoszisztémák főbb sajátosságaival, illetve eltéréseivel ismerkedhet meg. Az egyes ökoszisztémák energia- és anyagmérlegének rövid, világos, de szakszerű leírása olyan, a témában elmélyült íróra utal, aki képes gondolatait a kívülről érdeklődővel is jól érthetően közölni.

Az ember és a bioszféra kapcsolatának legnagyobb problémája (hetedik fejezet) a biodiverzitás csökkenése, ami különösen szembetűnő édesvízi és vizes ökoszisztémák esetén. Ez a helyzet egyebek mellett azért aggasztó, mivel a 21. század nagy környezeti kihívása az édesvízhiány lesz. Ha megbecsüljük, hogy adott ország állampolgárainak jelenlegi szintű eltartásához elvileg mekkora terület lenne szükséges, akkor azt látjuk, hogy ez az ökológiai lábnyom a legtöbb országban (a tényleges területre vonatkoztatva) negatív értékeket mutat. Különösen nagy hiány mutatkozik az Egyesült Államokban és az Egyesült Királyságban, de maximumát a szingapúri városállamban éri el. Szeren-

csére egyes országok, mint Brazília, Izland vagy Új-Zéland többlet területekkel rendelkeznek (hazánk szintén a negatív kategóriába tartozik). Természetesen ennek a problémának egyik gyökere a túlnépesedés, valamint (nyolcadik fejezet) a fogyasztói társadalom, a pénz és a (sokszor fölösleges) javak hajszolása. Az utolsó, kilencedik fejezetben a szerző azt a következtetést vonja le, hogy helyünket a Földön csak akkor találhatjuk meg, ha az élet, az ökoszisztémák működését a tudomány mélyebben megismeri, és az ember a helyét ennek alapján egy működőképes, fenntartható bioszférában keresi.

Végül Vida Gábor, a környezettudomány elismertetésének vezető hazai szószólója, *tudományfilozófiai* nézeteit is kifejti röviden. Rámutat, hogy az eddigi redukcionista kutatások mellett a Föld, környezetünk olyan átfogó tanulmányozására is szükség van, amelyben a biológia és a földtudomány, a kémia és a fizika egységet alkot, és amelyben bolygónkat egyetlen összefüggő, komplex rendszerként kezeljük.

A mindenki számára ajánlott kötet átolvasása után az olvasó csak reménykedni tud, hogy a környezeti és tudományos kérdések, amelyeket Vida felvázol, megfelelő erőfeszítések eredményeképpen a jövőben legalábbis részben megoldódnak, és a *Homo sapiens* nevéhez méltóan foglalja el helyét ezen a bioszférával rendelkező különleges bolygón. (*Typotex, Budapest, 2001. 128 o.*)

Mészáros Ernő
az MTA r. tagja

Írások Huszár Tibor 70. születésnapjára

Szerk.: Iványi Erika és Solymosi Zsuzsa

Szép szokás nálunk is, hogy amikor valamely jeles professzor, tudós, kutató elér egy tisztes kort (70–75–80 évet), a munkatársak, barátok, tanítványok emlékkönyvvel lepik

meg. Nemcsak szép szokás, hanem jó is. Ezekbe a kötetekbe ugyanis illik olyasvalamit írni, ami szerzőjének fontos, és ami beleilleszkedik a címadó személyiség által meghatározott gondolkörbe. Az én szakterületemről és környékéről legalább tíz van belőlük a polcomon, és jólesik néha beléjük lapoznom. Azt tapasztalja ugyanis az ember, hogy van (vagy mintha volna) Magyarorszá-